

herinneringen
ontward

ruby dhal

MUSE
Amersfoort, 2019

Val,

Val zo vaak als je kunt
maar denk erom —

je zult altijd weer opstaan.

Ik geloof je pas als je me aanwijst waar hij is. Hij die van me kan houden, me sterker kan maken en me kan opbouwen zonder me weer af te breken. Hij die me hoort, die me zal troosten en zal zeggen dat ik áf ben zoals ik ben, dat ik altijd af ben geweest. Wijs me aan waar hij is, want nu bestaat hij alleen in de verste uithoeken van mijn gedachten.

(de ware)

Aan het einde
vinden we
een nieuw begin.

In mijn gebroken hart
vond ik jou.

Zeg niet dat ik je ben vergeten.

Ik hou je elke dag
dicht bij me,
als een neergekrabbeld gedicht
op een lege handpalm,
en als het langzaam slijt
hou ik je in leven
in de verhalen die
ik 's nachts schrijf.

Ik doe het niet meer.
Ik geef niet langer
delen van mezelf weg
om anderen te helpen helen,
want als ze zich uiteindelijk
weer helemaal compleet voelen
ben ik degene die
blijft zitten
met al die ontbrekende stukjes.

Ze was niet van hier. Haar ogen waren krijtwitte parels en haar huid glinsterde. Het bloed dat door haar aderen stroomde was van donkerblauw fluweel. En jawel, ze bestond uit sterrenstof net als wij, maar haar geur was magisch, het soort magie dat je wenste bij een vallende ster. En daarom was ze prachtig.

Schilder de hemel grijs,

oranje, dieprood en blauw,
zoals de eerste zonnestralen
jouw wereld beschijnen
met warmte.

Kleur hem in naar eigen wens,

zolang als jij gelooft
dat het zo bedoeld is
voor jou alleen.

Je hoorde mijn roep om hulp, maar je hebt nooit de zelfhelende songs gehoord die in me huisden. Je koos ervoor alleen te horen wat je wilde horen, want uiteindelijk dacht je dat jij mijn remedie was, terwijl ik in werkelijkheid zelf de enige was die alles beter kon maken.

Troost je hart,
troost je geest
en zie dan hoe ze jou
samen troosten.

Ik vind het fijn om op te trekken
met mensen die mij
op mijn gemak stellen
bij wie ik me lichtvoetig
kan voelen,
mensen die mijn hoofd helder maken
en mijn hart troost bieden,
mensen die net zo
waar zijn als de liefde,
zo echt als het universum,
dat is mijn soort mensen.

(mensen die voelen als thuis)

Ze deed alles,
ze glimlachte,
ze schaterde en
ze hilde,
ze was sterk
en ze had
een eigen wil,
en toen niets
meer werkte
nam ze afscheid

— en ging door met haar leven.

Voor mijn vader:

bedankt dat je mijn hand vasthield toen jouw grote liefde die moest loslaten. Bedankt voor alles wat je me hebt geleerd, van fietsen tot voor mezelf opkomen — en waardevolle lessen als het voeren van iedere strijd in mijn leven. Bedankt dat je me leerde sterk en veerkrachtig en aardig te zijn. En bedankt dat je onvoorwaardelijk van me houdt. Dankzij jou ben ik de vrouw die ik nu ben.

Voor mijn broer:

bedankt dat jij het grootste geluk in mijn leven bent. Jij bent en blijft mijn reddende engel, degene die in me geloofde toen ik niet eens in mezelf geloofde; jij bent de reden dat ik durf te dromen. Je zorgde voor me, hield van me en steunde me. Jij bent het anker van mijn schip en je zult altijd de enige zijn tegen wie ik opkijk, meer dan tegen wie of wat ook. Ondanks alles hebben we het samen gered, en is dat niet prachtig?

